

Трета глава

Мразът на Антарктида

I

Ръцете му отмаляваха, краката му бяха изтръпнали, не му достигаше сила, задъхваше се, а вълните го подхвърляха безмилостно, като парче кора, и сякаш скоро щяха да го разбият на късове. А той беше напълно отчаян и вече беше престанал да мисли за спасението си. Но все още инстинктът му го караше с последни усилия да се задържа върху повърхността. В съзнанието му се мяркаха спомени – ту добри, ту лоши; едните му даваха надежда, другите убиваха всяко желание за спасение. От време на време дори се укоряваше, че беше тръгнал с експедицията, която, въпреки и да беше добре екипирана и подготвена, не беше снабдена с добър кораб. А и в лошо време тръгнаха...

Другите навярно се бяха спасили, но него го отвлякоха вълните още в началото на бурята. Може би корабчето бе издържало...

Тялото му беше вкочанено. Ръцете му отказваха да се местят, от време на време потъваше и нагълтваше вода. Нови мисли и спомени започнаха да се редят в главата му, която не можеше да командва напълно движенията му. Силите го напускаха...

Изведнъж в съзнанието му се появи един мил образ, изпълнен с нежност и топлина. Той сякаш се събуди от някакъв дълбок сън, стресна се. Образът на Мари' изчезна, а на негово място се появи действителността – дивата и бушуваща стихия на морето. Ледовете бяха изчезнали. Значи се бе отдалечил на голямо разстояние от кораба. Кой знае и колко дена бе се мятал из развълнувалото се море. И чудно,

че не беше още загинал, Но сигурно смъртта щеше скоро да го навести. Отново младежът изгуби самообладание. Ала скоро се съвзе. Все пак можеше да мине някой параход и да го спаси. И отново губеше надежда. След това пак я възвръщаше. Не искаше да се предаде в прегръдките на смъртта. Не искаше, обземаше го безумно желание да живее... да живее... И после – пак отчаянието, безсилието, гладът, студът. Нямах ли най-после да дойде или спасението, или смъртта?

Но съдбата не му беше отредила смърт. Той беше оживял досега, значи щеше да живее още. Щом смъртта не го беше приела в началото, то животът щеше да го измъкне от нейните прегръдки, които понякога биваха по-силни.

Но сега животът надви смъртта, надеждата се вкорени в душата на удавника, угасващото му тяло придоби нови сили.

Спусна се нощта, а когато се развидели, на хоризонта се появи лек стълб от дим, който ставаше все по-голям и все по-голям, когато най-сетне се показа параход.